

Поштовани,

Након објављивања радних верзија Закона о уређењу судова, Закона о судијама, Закона о Високом савету судства, Закона о јавном тужилаштву и Закона о Високом савету тужилаштва, овим путем Вам се обраћамо у својству полазника почетне обуке Правосудне академије Републике Србије, као садашњи и будући кандидати за судије и тужиоце, а што нас уједно чини заинтересованом страном у процесу доношења правосудних закона.

Желели бисмо да кроз наше сугестије и предлоге, а након свеобухватне анализе предложених законских решења и уз консултације са Директором и Замеником директора Правосудне академије, дамо свој допринос уобличавању нормативног оквира који ће имати за циљ независно и професионално судство, што је један од предуслова за остваривање владавине права и достизања правде као највише моралне вредности и начела једног савременог друштва.

Најпре, принуђени смо да укажемо да документ под називом “Предлог Алумни клуба Правосудне академије за реформу система избора носилаца правосудних функција” који је достављен радној групи од стране “Алумни клуба Правосудне академије” (у делу тзв. Алтернатива 2) не одражава став већине чланова поменутог удружења, као ни Правосудне академије, те га као таквог оспоравамо и категорички одбацујемо.

Фокус интересовања полазника почетне обуке Правосудне академије јесте пре свега Закон о судијама/Закон о јавном тужилаштву, односно одредбе које се тичу избора будућих носилаца судијске/тужилачке функције, с тим у вези морамо констатовати да нажалост у објављеним радним верзијама закона нема нових решења која би недвосмислено поставила објективне и јасне критеријуме за „први избор“.

У том смислу, неопходно је да нови Закон о судијама/Закон о јавном тужилаштву системски детерминише избор будућих кандидата кроз **објективне и мерљиве стандарде** који ће се постизати **постојањем јединствене обуке (тзв. „почетна-припремна обука“)** за све кандидате који желе да буду изабрани за судије и јавне тужиоце уз истовремено **јачање положаја Правосудне академије** као самосталне и независне институције.

Дакле, сматрамо да је потребно системским законским решењима (у конкретном законском тексту Закона о судијама/Закон о јавном тужилаштву у делу „избора судија/носилаца јавнотужилачке функције“) учврстити статус Правосудне академије као јавне установе, која је основана са циљем давања доприноса професионалном, независном, непристрасном и ефикасном обављању судијске и тужилачке функције, као и стручном и ефикасном обављању послова судског и тужилачког особља.

Уводна разматрања

Кључно питање које стоји пред свима нама јесте који је то механизам за избор лица који се први пут бирају на правосудну функцију, а који ће бити заснован на објективним мерилима и како решити све постојеће проблеме и дилеме (правосудни савети након обављених конкурсних процедура имају по више стотина кандидата који су формално једнаки, питање вредновања кандидата који долазе из различитих средина и професија, вредновање кандидата који имају завршену почетну обуку и судијских/тужилачких сарадника итд.), те тиме, као систем у целини, изаћи из, чини нам се, *circulus vitiosus*.

Правосудна академија је установљена 2010. године и циљ увођења једне овакве институције у наш правосудни систем, како ми искрено верујемо, јесте достизање европских стандарда приликом избора носилаца правосудних функција, а све спрам наших капацитета и могућности као државе чланице Савета Европе, те државе кандидата за члананство у ЕУ.

Закључно са 2022. годином уписано је 12 генерација полазника почетне обуке. Тренутно постоји 176 корисника почетне обуке Правосудне академије, од чега 84 колега има положен завршни испит. Академци представљају младе правнике који су, у већини случајева, управо са позиција судијских помоћника, са намером прошли тестирање и обуку, како би доказали свој квалитет и успешно обављали судијске/тужилачке послове.

Оснивач Правосудне академије је Република Србија. У органу управљања Академије убедљиву већину чине судије и тужиоци именовани од стране правосудних савета, чиме се обезбеђује независност и заштита од политичких утицаја. Наиме, Управни одбор, као колективно тело је орган који управља Академијом и његов састав чини девет чланова и то: четири члана именује Високи савет судства из реда судија, од којих два именује на предлог удружења судија; два члана именује Државно веће тужилаца из реда тужилаца, од којих једног именује на предлог удружења тужилаца; и три члана именује Влада, од којих је један државни секретар у министарству надлежном за правосуђе задужен за стручно усавршавање запослених у правосуђу, а један из реда запослених у Академији. Из тога се несумњиво закључује да судије и тужиоци чине срж и ослонац виталног органа Академије, а из њихових редова се искључиво бира и председник Управног одбора. Битно је напоменути и да Управни одбор сам бира директора Академије. Програмски савет је стручни орган Академије, који чини 15 чланова из реда судија и тужилаца, других стручњака, судског и тужилачког особља и корисника почетне обуке. Све их именује Управни одбор, с тим што је законом одређено да су најмање пет чланова Програмског савета судије и најмање три тужиоци.

Оваква национална институција је, како наводи и Венецијанска комисија у свом Извештају на Нацрт уставних амандмана Републике Србије из 2018. године, добродошла у једном систему и познају је и друге европске демократске државе, нпр., француска *École Nationale de la Magistrature*. Међутим, да би она у свему остваривала своју улогу и у пракси, а посебно ако постане **једини „чувар улаза“ у правосуђе** неопходно ју је

заштитити од могућег непримереног утицаја сваке врсте уз сталну посвећеност ка ојачању капацитета и професионализма судске и тужилачке обуке.

Обавезна почетна-припремна обука као услов избора

Препоруке које су дате Републици Србији у процесу свеобухватне реформе правосуђа, као држави младе демократије, јесу да ће “исправно и ефикасно функционисање правосуђа прилично зависити од квалитета судија, тужилаца и свих запослених који су укључени у процес, а највише ће се ослањати на квалитет својих судија и постоји снажна корелација између обуке судија/континуиране обуке и ефикасности судства.”¹

Наведени значај адекватне стручне припреме за ступање на правосудну функцију, као и континуираног унапређења знања и вештина за њено ефикасно вршење, препознат је и јасно дефинисан и у бројним међународним повељама, као и препорукама које садрже европске стандарде у области организације и функционисања правосуђа.²

Дакле, из свих тих стандарда у области стручности носилаца правосудних функција, као кључне тачке истичу се следећи захтеви: 1) обука носилаца правосудних функција мора бити, како иницијална, која их припрема за ступање на функцију, тако и континуирана, која обезбеђује стално унапређење нивоа знања неопходних за ефикасно и квалитетно поступање; 2) обука истовремено представља право носилаца правосудних функција, али и њихову дужност, као и дужност државе да створи предуслове за њихову обуку о свом трошку, као сегмент квалитетне организације правосуђа; 3) обука поред опште, мора покрити и поједине специфичне области знања и вештина, односно, специјализацију у појединим областима.³ **Обука носилаца правосудних функција како почетна, тако и стална, јесте примарни објективни и мерљиви критеријум за избор/напредовање носилаца правосудних функција.**

¹Мишљење Венецијанске комисије бр. 921/2018, параграф 37

²*European Charter on the statute for judges*, adopted by the Council of Europe in 1998; *UN Basic Principles on the Independence of the Judiciary*, par. 10; *Recommendation CM/Rec(2010)12 of the Committee of Ministers to member states on independence, efficiency and responsibility of judges*, par. 56,57, 60; *Recommendation CM/Rec(2010)12 of the Committee of Ministers to member states on independence, efficiency and responsibility of judges*, par. 44; *Recommendation Rec (94)12 of the Committee of Ministers to Member States on independence, efficiency and role of judges*; *Bangalore Principles of Judicial Conduct (the Bangalore Principles)*, adopted by the United Nations Human Rights Committee on 23 April 2003; Consultative Council of European Judges, *Magna Carta of Judges*, Strasbourg, 17 November 2010 CCJE (2010)3; *Recommendation Rec(2000)19 of the Council of Europe on the role of public prosecution in the criminal justice system*, adopted by the Committee of Ministers on 6 October 2000 at the 724th meeting of the Ministers' Deputies; *Recommendation CM/Rec(2010)12 of the Committee of Ministers to member states on independence, efficiency and responsibility of judges*, par. 58.

³Организација правосуђа у Републици Србији у контексту уставних промена, Академска мрежа за владавину права, Београд, јун 2017. године, стр. 24-25.

Мишљења смо зато да, како стручност носилаца правосудних функција нажалост није подигнута на ниво уставног принципа, последње место на коме ово питање може бити имплементирано у домаће законодавство, јесте управо у закону који се тиче начина и услова за избор судија/тужилаца („опити услови за избор судија би требало или да буду регулисани на уставном нивоу, у ком случају онда могу укључити обавезну обуку судија, или у супротном бити у потпуности регулисани законом“).⁴

Другим речима, имајући у виду да Правосудна академија није достигла ранг уставне категорије, као стручна институција чија је улога превасходно спровођење предметних обука, истој је, *argumentum a fortiori*, легитимно место у одредбама закона којим се регулише избор судија/тужилаца. С тим у вези, поред осталих услова који су потребни за избор и именовање кандидата на судијску (тужилачку) функцију, законска норма би у себи морала садржати и следеће:

„Лице које се први пут бира за судију (јавног тужиоца) може бити изабрано само ако је завршило почетну-припремну обуку⁵ у Правосудној академији.“

Тиме би био постигнут стратешки циљ да обука на Правосудној академији буде једина тачка уласка у правосуђе, односно, како одређује НСРП 2013-2018. у стратешкој смерници из тач. 1.4.2, обавезни услов за први избор носилаца правосудних функција (*compulsory entry point*). Смисао јесте избор на основу јасних, објективних и нарочито мерљивих критеријума, а што је неопходно држави и друштву у целини, те једини начин на који би се стекло колективно поверење у рад правосуђа.

Иако начелно ово решење личи на оно које је одлуком Уставног суда од дана 06.02.2014. године проглашено неуставним, кључна квалитативна разлика се огледа у томе што на даље предлажемо да се законом који ће се односити на Правосудну академију (не желећи тиме да оптерећујемо радну групу која припрема ове законе, већ само ради системског сагледавања нашег претходно наведеног предлога, те спроводљивости истог) регулишу детаљно **3 (три) вида почетне-припремне обуке за лица која се први пут бирају за судију (јавног тужиоца)**.

Дужина и садржина почетне-припремне обуке зависила би од дужине радног искуства и послова правне струке које је корисник обуке обављао. **Први вид почетне-припремне обуке** односио би се на лица са до три године радног искуства у правној струци након положеног правосудног испита. У основи би био најсличнији садашњој почетној обуци, с тим што би се радило на њеном унапређењу. **Други вид** припремне обуке односио би се на судијске и тужилачке сараднике са 3 или више године радног искуства након положеног правосудног испита. У том смислу би садржина и дужина обуке били прилагођени и фокус у едукацији би био стављен на теме судијске етике и

⁴Мишљење Венецијанске комисије бр. 921/2018, параграф 38.

⁵Који термин би као такав био нов у нашој легислативи, те би представљао квалитативну разлику у односу на тренутну **почетну** обуку на Правосудној академији.

интегритета, као и вештине вођења поступка. **Трећи вид** припремне обуке односио би се на преостала лица са 3 или више године радног искуства у правној струци након положеног правосудног испита.

Оваквим решењем, обавезну обуку би пролазила сва лица, односно кандидати за носиоце правосудних функција (али уз постојање различитих програма обуке, те времена трајања обуке, начелно предложено као претходно). Обука која би се спроводила у оквиру Правосудне академије би се зато квалификовала као мерило стручности и оспособљености лица за вршење функције носиоца правосудне професије.

Објективни и мерљиви критеријуми („merit-based“ систем)

Систем „један улаз, више излаза“ је једини начин унификованог решења, те поново наглашавамо бојазан да нећемо искористити шансу за корените промене у начину избора судија, све узевши у обзир да ће решења која обуку на Правосудној академији не би узела као критеријум за избор, стављати обе групе кандидата – корисника почетне обуке Правосудне академије и судијске/тужилачке помоћнике у незавидан положај.⁶

Понављамо, баш у вези са нашим претходно изнетим ставом, да је Консултативно веће европских судија у свом Мишљењу бр. 4 још 2003. године истакло да би **сва лица која ступају први пут на правосудну функцију требало да прођу претходну обуку, без обзира на године радног искуства у струци**, јер је ипак за све новоизабране то једно ново окружење које обухвата посебан вид обавеза и одговорности.

Такође, како је истакнуто у наведеном Мишљењу, та обука не би могла да буде кратка и несадржајна ради задовољења пуке форме. Да би обука за судијску и тужилачку функцију била озбиљна, дуготрајна и садржајна, она се не може организовати за неограничен број кандидата, будући да за то не постоје довољни финансијски ресурси, већ само за оне који ће заиста и ступити на правосудну функцију.

Зато би се друга квалитативна разлика у односу на тренутни постојећи систем обуке која се спроводи на Академији огледала у томе да би сви потенцијални кандидати полагали исти пријемни испит (попут садашњег пријемног испита за почетну обуку, који би свакако било пожељно унапредити и додатно разрадити). Пријемни испит би био организован заједнички од стране Правосудне академије и Високог савета судства (Високог савета тужилаца). Управни одбор Правосудне академије би могао у том смислу да предложи чланове Комисије за пријемни испит, а Високи савет судства да их именује, или обрнуто. Завршни испит би био организован заједнички од стране Правосудне академије и Високог савета судства (Високог савета тужилаца), по истом принципу као

⁶ Наравно да се могу пријавити и остале категорије које испуњавају основне услове за носиоце правосудних функција, али бројке говоре да се у већини случајева судије/тужиоци бирају из редова судијских/тужилачких помоћника, као и из редова Правосудне академије.

пријемни испит. Програм припремних обука би се такође израђивао у сарадњи Академије и Савета. Завршна оцена са обуке би била одлучујућа за избор.

На овај начин би се постигла **нераскидива и квалитетна сарадња између правосудних савета и Правосудне академије**, онако како је то прокламовано принципима из мишљења бр. 4 Консултативног већа европских судија: „Да би се обезбедило одговарајуће разграничење улога, исти орган не би требало да буде истовремено непосредно надлежан и за обуку и за дисциплинску одговорност судија. КВЕС (*ССЈЕ*) стога предлаже да, по овлашћењу судијског или другог независног тела, обуку треба поверити посебној самосталној установи која има свој буџет и која је стога оспособљена да, у сарадњи са судијама, развија програме обуке и обезбеђује њихово спровођење, те тако они који су одговорни за обуку такође не би требало да буду непосредно одговорни за именовање или унапређење судија.

Због свега овога, сматрамо да је потпуно нецелисходно враћање у стање пре свих до сада постигнутих напора у процесу реформе правосуђа, односно анулирање националне институције чије је постојање неопходно. Супротно томе, сматрамо да све постојеће капацитете, као и ресурсе (како у кадровском, тако и у стручном смислу), треба унапредити, тако што би се постигла професионална сарадња између правосудних савета и Правосудне академије, која ће бити регулисана законом. На тај начин би се прецизно поделила њихова надлежност, а обука Правосудне академије подигла на највиши могући ниво стручности, па тиме и била узета као кључно мерило за избор носилаца правосудних функција.

Систем успостављен на наведени начин представљао би **систем утемељен на јединственом приступу правосуђу**, кроз Правосудну академију, под руководством и надзором правосудних савета, који су у складу са уставним одредбама, једини органи надлежни за избор носилаца правосудних функција.

Надаље, правосудни савети би и даље били надлежни да обављају **усмени разговор са кандидатима**, чиме би проверавали да ли исти испуњавају и остале критеријуме за избор (свеобухватна оцена успешности кандидата), односно који би ценили и до сада постојећи законски **критеријум достојности** (нпр. разумевања улога носиоца правосудних функција у друштву, познавање етичких кодекса и њихових начела, моралне особине које би требало да поседује кандидат који претендује да буде носилац правосудне функције и томе сл.).

Резимирајући стога наш дугорочни предлог (у погледу будућег начина избора носилаца правосудних функција), као мерило за стручност и оспособљеност кандидата чланови правосудних савета примарно би ценили завршену обуку на Правосудној академији, односно оцену кандидата са завршног испита (коју обуку би претходно, како смо то навели, требало како у институционалном, тако и у материјалном смислу унапредити, те тиме стручност и оспособљеност кандидата не би било потребно даље евалуирати додатним писаним тестирањима), па уколико би више лица имало највишу оцену са завршног испита, следећи критеријуми за избор би били, примера ради: дужина радног искуства у области правосуђа, дужина студирања на основним студијама, просечна оцена са студија, оцена са правосудног испита, писање научних радова, други

вид истицања кандидата у пракси и правној науци и томе слични критеријуми (по утврђивању евентуално фиксног редоследа вредновања ових секундарних критеријума који се тичу утврђивања стручности и оспособљености кандидата), да би, након обављених усмених разговора (путем којих би се, генерички речено, ценио критеријум достојности), тј. ценећи све набројане критеријуме понаособ и у њиховој међусобној вези, релевантни чланови правосудних савета сачињавали коначну листу кандидата за обављање судијске/тужилачке функције уз детаљна писмена образложења својих одлука која ће бити доступна јавности.

Јачање тренутног положаја Правосудне академије

Посебно бисмо желели да скренемо пажњу на тренутни статус полазника почетне обуке Правосудне академије, као и оправдана очекивања да буду изабрани за судије/тужиоце.

Подсећамо да упис на Правосудну академију подразумева положен правосудни испит и успешно савладан пријемни испит. Реч је о писменом тестирању знања (без унапред познатих теоријских питања) и решавање логичких задатака из области грађанске, кривичне и прекршајне материје. Након што се успешно савлада и „тест личности“ следи усмено испитивање пред испитном комисијом коју чине најеминентнија имена правосуђа. Усмено испитивање представља кратку презентацију студије случаја, уз додатна испитивања чланова комисије. Уз то, цео процес тестирања се аудио – видео документује и преноси у реалном времену на интернет платформама, а такође видео записи о сваком полазнику почетне обуке и његовом одговарању су доступни јавности у сваком тренутку.

Успешно савладан пријемни испит је „улаз“ на обуку која подразумева рад у парничном и кривичном одељењу судова опште надлежности, затим рад у тужилаштву, као и рад у прекршајним судовима. На крају сваког дела обуке, ментор (сертификовани судија са знањем и искуством) даје описну оцену кандидата. Рад на обуци поред стандардног посла који обавља судијски помоћник, подразумева и непосредни рад са менторима и практично савладавање вештина судијског/тужилачког позива. Дакле, фактички, сваки полазник пролази на сваком делу обуке својеврсно испитивање знања и умешности, и то од стране судија/тужилаца које често ни не везује иста институција, што гарантује њихову објективност приликом оцењивања.

Завршни испит се полаже пред петочланом комисијом коју такође чине истакнути представници правосуђа (судије Врховног касационог суда, Специјалног суда у Београду...) и чији је задатак да кроз симулацију одржавања рочишта у парничном предмету, односно претреса у кривичној материји, оцене правничку аргументацију, али и умешност вођења поступка. Такође, аудио – видео записи завршних испита су доступни јавности.

Истичемо да су полазници почетне обуке са положеним завршним испитом на више нивоа већ свеобухватно тестирани и то од стране више независних појединача,

који својим правосудним функцијама и положајима штите интересе и интегритет правосудног система (**један полазник почетне обуке бива оцењен од стране 14 носилаца правосудних функција**). Са тим у вези, њихова оцена би морала имати адекватан третман приликом избора будућих судија и тужилаца.

Наиме, тренутно (а и предложено будуће) законско решење да: „кандидат за судију који се први пут бира на судијску функцију у основном или прекршајном суду и који је завршио почетну обуку на Правосудној академији није дужан да полаже испит који организује Високи савет судства, већ се њему као мерило стручности и оспособљености узима завршна оцена на почетној обуци на Правосудној академији“, представља нужни минимум. Једноставно, не постоји ниједан оправдан ни рационалан разлог да се анулира оцена полазника почетне обуке и да се њихов досадашњи успех не изједначи и са будућим механизмима „обуке“ односно „тестирања“ стручности кандидата.

Међутим, мора се нагласити да је реч о младим људима који су свесно и циљано изабрали пут, а како би стекли потребне вештине и знања потребне за носиоца правосудне функције, те да њихов рад, труд, посебно залагање и **вишеструко тестирање јесте сегмент стручности који се приликом бодовања осталих објективних критеријума (радни стаж, просечна оцена на студијима, мастер и докторске титуле, стручни радови и слично) мора додатно ценити.**

Скренули бисмо пажњу и на чињеницу да радни статус корисника почетне обуке Правосудне академије не подразумева сигурност и извесност радног ангажовања, из разлога што се уговори о раду закључују изнова по истеку сваких 6 месеци рада, управо зато да би се на тај начин задржали већ обучени кандидати који су стручно оспособљени да буду носиоци правосудних функција.

Непродужавањем ових уговора о раду, оспособљени млади стручњаци на којима би требало да почива независно и професионално правосуђе, као и самостално тужилаштво, били би принуђени да алтернативу траже у другим професијама у приватном сектору (нпр. у адвокатури), све због тренутно нерешеног радноправног статуса. Наглашавамо да би такво поступање било потпуно контрапродуктивно, противно логици и самој сврси обуке и финансијског улагања у полазника академије, чиме је сама држава на губитку, јер би након вишегодишњег улагања немалих финансијских средстава у судијски/тужилачки кадар, остајала без истог из наведених разлога.

Сходно реченом, корисник почетне обуке који испуњава услове за избор на судијску/тужилачку функцију, не само да има право да буде у што краћем року изабран на функцију, већ и обавезу да тај позив обавља на најпрофесионалнији начин, да би својим независним и марљивим обављањем функције допринео држави која је у његову обуку уложила много.

Јасна законска норма (за прелазни период до ступања на снагу нових законских норми за избор судија), која би поред осталих критеријума за избор посебно предвиђала

завршену обуку на Правосудној академији (као додатни поен приликом оцене стручности кандидата), гарантоваће систем у коме ће се по јасном принципу ценити додатна залагања и рад више чинилаца (што полазника почетне обуке, што ментора) у правосуђу. Наведено неће угрозити ни објективну селекцију оних кандидата из реда судијских помоћника који су оправдали мерљиве критеријуме њихове стручности.

Имајући у виду чињеницу да је до избора свих полазника почетне обуке Правосудне академије неминовно потребан вишегодишњи временски период, сматрамо да једини начин како би се исти задржали у правосуђу и како би њихова воља за напретком у струци остала непоколебљива, представља законска гаранција радноправног статуса корисника почетне обуке тако што ће се са њима закључити уговори на неодређено време (што би свакако би предмет законских решења новог Закона о Правосудној академији).

Уколико би на тај начин нови закони о судијама/тужиоцима **конзистентно** третирали стручност и оспособљеност кандидата, то би у практичном смислу у наредном периоду морало нужно да доведе до успостављања тзв. система квота од стране ВСС/ВСТ за свршене полазнике почетне обуке и судијске/тужилачке помоћнике (као интерна одлука савета), чиме би у наредном периоду била дефинитивно елиминисана двојност услова за избор судија (јавних тужилаца).

У доброј вери да ћете наш предлог и сугестије узети у обзир приликом израде законских норми, унапред се захваљујемо.

С поштовањем,

1. Милица Јовановић
2. Коста Ненезић
3. Александра Лозић
4. Никола Ранковић
5. Ивана Јаковљевић
6. Лука Анђелковић
7. Бранкица Тодоровић
8. Ксенија Милић
9. Стефан Анђелић
10. Мина Вулић
11. Марија Сокић
12. Милена Шошкић
13. Јована Коцић
14. Милан Касалица
15. Софија Марковић
16. Јелена Михајловић
17. Никола Николић

18. Ива Здравковић
19. Јелена Цветковић
20. Јелена Величковић
21. Ђорђе Ђелић
22. Љиљана Станојковић
23. Богдан Љубисављевић
24. Катарина Милановић
25. Драгана Николић
26. Ива Антић
27. Ана Петровић
28. Јелена Благојевић
29. Марина Тренкић
30. Бојана Тасић
31. Љубица Михајловић
32. Ивана Крстић
33. Зорица Саћиповић
34. Тања Ђорић
35. Данило Леповић
36. Никола Илић
37. Никола Арсић
38. Јована Цветковић
39. Ана Гојгић
40. Александра Гогич
41. Александар Цветковић
42. Миомира Ђорић
43. Гала Богосављевић
44. Јелена Митровић
45. Александра Рајновић
46. Марија Стојановић
47. Милена Јоксић
48. Слободан Даковић
49. Милун Марковић
50. Александар Илић
51. Сања Кнежевић
52. Марко Кошанин
53. Александра Миљковић
54. Љубица Шобот Доскач
55. Шћепан Прашћевић
56. Александра Ђурић
57. Жарко Здравковић

58. Милош Вељковић
59. Маринела Златић
60. Милена Мирчетић
61. Сандра Марјановић Антонијевић
62. Анастасија Машић
63. Милица Мијатов
64. Катарина Варга
65. Ђуро Јањић
66. Марко Петковић
67. Дејан Мишић
68. Стефан Сојевић
69. Мирослав Миљевић
70. Јован Николић
71. Дејан Ристановић
72. Стефан Анђић
73. Петримирка Николић
74. Сузана Дробњаковић
75. Срђан Кантар
76. Сретен Миловановић
77. Мирјана Лековић
78. Марина Станковић
79. Мирјана Воргић
80. Јелена Огњановић
81. Милица Бељин
82. Ана Басарић
83. Марија Остојић
84. Рајко Вранић
85. Страхиња Ћурчић
86. Весна Шуковић
87. Биљана Корачевић
88. Слађана Савић
89. Наташа Радовић
90. Невена Стефановић
91. Јана Дебељак
92. Душица Николов
93. Стефан Милошевић
94. Јована Пајкић
95. Дејана Ђурић
96. Ивана Челебић
97. Јована Милићевић
98. Олга Јовановић
99. Сања Мијатовић